

Finestres sobre el bosc

Divendres passat va morir Antonio Jiménez Millán. Això, per a la majoria de lectors d'aquest diari, podrà no significar gran cosa, però caldria saber que aquest poeta granadí va tenir una relació amb Lleida, i amb Catalunya, molt intensa. Sovint, fent bromà, deia que Lleida era la seva segona, o tercera, casa. Va viure i treballar la majoria de la seva vida a Màlaga, on era catedràtic de literatura romànica a la universitat. Era professor de literatura, doncs, com la majoria de col·legues seus de generació, i potser aquesta condició va propiciar que publicés un grapat d'assajos sobre literatura catalana. Potser en va escriure més que la majoria de crítics literaris catalans. Li agradaven Carner, Vinyoli, Margarit, Rovira. Sempre que podia, s'escapava a la nostra ciutat per llegir els seus versos o per parlar del que fos, fins i tot de Màrius Torres, poeta al qual va prologar en una edició que vaig confeigir amb una colla de poetes espanyols i catalans fa molts anys, en una altra vida. Venia a llegir, però també a viure, que jo diria que era el que millor se li donava. Viure, viure fins a la sacietat, contra el rellotge, contra la mort i contra

Venia a llegir, però també a viure, que jo diria que era el que millor se li donava. Viure, viure fins a la sacietat

tot, a favor de gaudir de les paraules, de les lectures compartides, dels ideals assolits i les esperances perdudes. Va ser la seva una literatura del compromís, i potser per això vaig enyorar-lo durant el procés català, com vaig trobar a faltar veus còmplices d'altres intel·lectuals espanyols d'esquerres.

Però tot això són ara nimietats, si ho comparem amb la seva generositat creadora i la seva càlida familiaritat amb Lleida i la poesia catalana. La seva mort despertada els records, també, a la Seu d'Urgell, Màlaga, Granada, València, Mallorca, Madrid... indrets on treia a passejar el seu somriure capcot i la seva interminable cultura. L'Antonio va escriure grans poemes (*Casa invadida* i *Ventanas sobre el bosque* són llibres savis i memorables) i la seva mort re- viu un temps en què la literatura era un pont natural entre Catalunya i Espanya.

Aquests ponts, avui, estan derruïts, sobretot els que haurien de sortir, i arribar, a Lleida.

Però el que hem rigut, llegit i sentit plegats, dins de les ciutats, naufrags dels carrers i les terrasses i els bars, tot el que hem viscut en la nit lluminosa, en els versos, persisteix i ens perfecciona.